

Beste mensen, beste broeders en zusters,

Met deze Kerstavond is de Advent, de tijd van verwachting, voorbij. Maar voortdurend vraag ik me af: 'wat kan ik (nog) verwachten?'. Deze vraag stel ik mezelf geregeld tijdens mijn werk als pastoraal werker. Wat kan ik nog verwachten in een Kerk die lijdt: waar de misbruikschandalen niet ophouden, waar de kerkgang achteruitgaat en waar wij dit jaar voor de eerste keer *geen* jongerengroep hebben die het vormsel doen? Wat kan ik nog verwachten wanneer ik bang ben dat er weinig meer van overblijft van datgene dat zoveel voor mij betekent?

Ook de herders ~~leefden~~ in het Evangelie leefden in angst en onzekerheid. De herders stonden helemaal onderaan de maatschappelijke ladder: ze hadden weinig geld en hadden niet veel meer dan hun dieren. Als er onverwachts iets met hun dieren gebeurde, liepen ze het gevaar om alles kwijt te raken. Zo waren de herders voortdurend op hun hoede. Daarnaast leefden ze in een land dat bezet werd door Romeinse overheersers. En daarom vroegen ook de herders zich regelmatig af: wat kunnen we (nog) verwachten?

Beste mensen, hoe gaan wij om met onze verwachtingen? En wat is het effect van onze verwachtingen? Hebben we een strak beeld van waar wij en de mensen in onze omgeving aan moeten voldoen? Of kunnen we ook ruimte maken voor wat of wie we nog niet kennen? Kunnen we ruimte maken voor het onverwachte? En kunnen we leren te vertrouwen op wat het leven ons brengt?

In het Evangelie zien we dat de herders een vergelijkbare reactie hebben als wij wanneer hen iets onverwachts overkomt: wanneer de engel van de Heer verschijnt aan hen schrikken ze. Ze weten even niet wat ze hiermee aan moeten. Maar daarna gebeurt er iets merkwaardigs: wanneer ze bijgekomen zijn van de schrik besluiten ze het kind te bezoeken, zonder dat ze zelfs de naam van het kind weten. De herders zetten zo een stap richting het onverwachte.

Beste mensen, we kunnen niet in de toekomst kijken en weten hoe onze parochie er precies uit gaat zien en hoe lang we überhaupt nog kunnen bestaan. We kunnen wel ideeën hebben en een flinke dosis enthousiasme. Ik heb alleen zelf gemerkt dat het niet die ideeën en verwachtingen zijn die mij hoop geven voor de toekomst. Nee, wat mij hoop geeft zijn de mensen die ik mag ontmoeten. De mensen die vertellen over hoe ze zich zo gekend en gezien voelen in onze parochie. De mensen die zeggen dat ze hier kunnen praten over wat hen daadwerkelijk beweegt. Die voelen dat hier alle neuzen één kant opstaan. Dat we hier ergens voor staan. Dat we hier ergens in *geloven*. Het zijn al deze mensen zonder wie we niet kerk kunnen zijn. Of met andere woorden: we zijn afhankelijk van elkaar. We kunnen niet zonder elkaar. We kunnen ons richten op onszelf en wat we allemaal willen en moeten. Maar kunnen we ook vertrouwen? Vertrouwen in niet alleen onszelf maar vooral ook: vertrouwen in elkaar. En vertrouwen op God.

Even geleden sprak ik met een vriend van mij die uitkijkt naar een kindje. Toen ik vroeg hoe hij keek naar het vaderschap zei hij tegen mij: ik kan het me niet voorstellen dat ik vader ben. Ik weet niet of ik er klaar voor ben. Maar ik weet niet of ik dat *ooit* zal zijn. Wat ik wel kan doen is vertrouwen. Vertrouwen dat ik een goede vader zal worden. Ik kan me ook geen enkele voorstelling maken van hoe mijn kind zal opgroeien en in wat voor een wereld. Het enige dat ik kan doen is vertrouwen. Op mij en mijn partner. De rest zal ik dan wel zien.

Laten we net als hem deze Kerst ruimte maken voor wat onze verwachtingen te boven gaat. Laten we ons richten op vertrouwen. Vertrouwen dat we het niet alleen hoeven te doen, dat we gedragen

worden in ons leven. En laten we onszelf en elkaar de ruimte geven zodat dat vertrouwen langzaam – beetje bij beetje – mag groeien ondanks alle tegenslagen die op ons pad komen. Dat we mogen voelen dat we er niet alleen voor staan. Laten we samen ruimte maken voor het onverwachte.